

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/109/2020
Identifikačné číslo spisu: 7516211531
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7516211531.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: Marty Kondášovej, so sídlom v Košickej Polianke, Košická Polianka č. 86, IČO: 40 438 520, zastúpenej JUDr. Jozefom Urbánekom, advokátom so sídlom v Košiciach, Werferova 1, proti žalovanej: Obec Košická Polianka, so sídlom v Košická Polianka č.122, IČO: 00 324 353, zastúpenej JUDr. Jozefom G?blom, advokátom so sídlom v Košiciach, Jantárova č.30, o určenie neplatnosti výpovede z nájmu nebytových priestorov, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/60/2019-234 z 19. decembra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/60/2019-234 z 19. decembra 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 17Cb/46/2016-180 z 15. mája 2018 určil, že výpoveď zmluvy o nájme nebytových priestorov č. 01/2011 zo dňa 19.10.2011, daná žalobkyni zo strany žalovanej listom zo dňa 10.5.2016 je neplatná a nájom trvá aj naďalej (výrok I.) a zároveň žalobkyni priznal voči žalovanej náhradu trov konania vo výške 100% (výrok II.).

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia, že výpoveď zmluvy o nájme nebytových priestorov č. 1/2011, ktorú strany sporu uzatvorili 19.10.2011 v Košickej Polianke z 10.5.2016 je neplatná, a že nájomný vzťah na základe nájomnej zmluvy č. 1/2011 trvá aj naďalej.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že strany po tom, ako sa víťazkou verejnej súťaže, vyhlásenej za účelom rekonštrukcie nebytových priestorov s najnižšou cenou vo výške 23.690,00 vrátane DPH stala žalobkyňa uzatvorili dňa 19.10.2011 nájomnú zmluvu ohľadom nehnuteľnosti - objektu vedeného na LV č. XXX k. ú. K. W. ako viacúčelová budova so súpisným číslom XXX, stojaceho na parcele E. XXX/X - zast. plocha a nádvorie o výmere 1105 m² - konkrétne na miestnosť č. 1 o výmere 4,79 m², miestnosť č. 2 o výmere 296,3 m², miestnosť č. 3 o výmere 16,14 m², miestnosť č. 12 o výmere 49,11 m², miestnosť č. 22 o výmere 160 m², miestnosť č. 25 o výmere 4,81 m², miestnosť č. 26 o výmere 13,56 m² - spolu vo výmere 589,72 m², a to počnúc dňom 4.11.2011. Tiež mal za preukázané, že žalobkyňa nerozporovala tvrdenie žalovanej, že ohľadom

miestnosti č. 12 o výmere 49,11 m², (ktorú žalobkyňa dlhodobo vôbec neužívala), bolo vyhlásené verejné obstarávanie dňa 20.4.2016, pričom táto okolnosť nemala na vec vplyv. Medzi stranami nebolo sporné ani to, že žalobkyňa v súlade s výzvou obce vykonala rekonštrukčné práce na predmete nájmu, a že dňa 23.10.2011 komisia obce prevzala za žalovanú stavebné práce, pozostávajúce zo stavebných úprav suterénu OcÚ, čím došlo k zhodnoteniu majetku obce o 23.690,- eur. Následne bol 26.10.2011 prijatý Dodatok č. 2 k nájomnej zmluve, v ktorom sa zmluvné strany dohodli, že prenajímateľ bude nájomcovi cenu za odpredaj technického zhodnotenia predmetu nájmu splácať formou započítania pohľadávky prenajímateľa na nájomnom /v jeho časti/ a záväzku prenajímateľa na cenu za odpredaj technického zhodnotenia predmetu nájmu, pričom už z Prílohy č. 1 k nájomnej zmluve zo dňa 19.10.2011 vyplývala dohoda, že z investovanej sumy 23.690,40 eura s DPH pri výške mesačného nájmu 315,50 eura sa táto investícia do hmotného investičného majetku obce bude umorovať v mesačných splátkach 50% hodnoty nájomného t.j. 157,50 eura až do jej splatenia. Ďalej mal súd za preukázané, že tento režim sa medzi stranami dodržiaval až do doby zmeny vo vedení obce, pričom, ako vyplýva aj z rozpisu obcou vystavených faktúr na nájomnom za obdobie od 01/2015 do 31.12.2015, nájomné i vyúčtované služby tak, ako ich žalobkyňa predpísala samotná žalovaná, boli uhradené všetky a v plnej výške. Úhrady nájomného 157,50 eura za ostatné obdobie, t.j. od 01/2016 boli preukázané výpismi z účtu žalobkyne. Ako samostatná položka bola vo výkaze žalovanej uvedená fa. č.1314500033 na sumu 7.402,50 eura, ktorá síce nebola súdu predložená, ale pre toto konanie to nemalo vecný význam.

4. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a s poukazom na ust. § 5, § 8 ods. 1, 3, § 11 ods. 4 písm. a/, § 13 ods. 4 písm. c/ a d/ zák. č. 369/1990 Zb., o obecnom zriadení, § 9 ods. 1, 2 zák. č. 138/1991 Zb., o majetku obcí dospel súd k záveru, že u právnickej osoby je potrebné rozlišovať vykonávanie právnych úkonov od rozhodovania o týchto úkonoch. Poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 138/1991 Zb., podľa ktorého schváleniu obecným zastupiteľstvom podliehajú vždy nakladanie s majetkovými právami v určenej hodnote. Súd prvej inštancie konštatoval, že rozhodnutie obecného zastupiteľstva o majetkovom právnom úkone nie je autoritatívnym výrokom obce, ktorým sa individuálny právny vzťah účastníkov zakladá, mení alebo ruší, ale je prejavom vôle obce. Tento prejav sa tvorí a prejavuje uznesením obecného zastupiteľstva. Právne účinky vyvolá však len vtedy, ak spĺňa formálne a meritorne náležitosti. Kým obecné zastupiteľstvo nerozhodlo o majetkovom právnom úkone a prijaté uznesenie nebolo pojaté do zápisu o priebehu schôdze obecného zastupiteľstva, nevznikol prejav vôle spôsobilý založiť právnym úkonom vznik, zmenu alebo zánik majetkovo-právneho vzťahu. Majetkovoprávne vzťahy, o ktorých rozhoduje obecné zastupiteľstvo a ktoré by urobil len starosta obce bez predchádzajúceho platného rozhodnutia obecného zastupiteľstva nezaväzujú obec, pretože chýba prejav vôle obce. Mal za to, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že vo vzťahu k úkonu „Výpoveď Zmluvy o nájme“ nebola prejavovaná vôľa obce - t.j. prijaté rozhodnutie obecného zastupiteľstva, čo žalovaná výslovne potvrdila keď uviedla, že sa jej takéto rozhodnutie obecného zastupiteľstva napriek vynaloženému úsiliu nepodarilo zabezpečiť, a že neexistuje. Uvedené sa potvrdilo aj z komplexného zoznamu uznesení, prijatých obecným zastupiteľstvom v celom roku 2016, ktoré žalobkyňa za tým účelom predložila ako dôkaz.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že z obsahu účinného VZN č. 1/2012 o prijatí zásad o hospodárení s majetkom obce, vyplýva, že do právomoci starostu patrí uzatváranie zmlúv o zverení do správy, či nájmu, pričom o odňatí nehnuteľnej veci, ktorá bola zverená do správy organizácie, ktorú obec zriadila, rozhoduje obecné zastupiteľstvo. Nikde sa neupravuje právomoc toho-ktorého orgánu obce rozhodovať - prejavíť vôľu o zániku nájomného vzťahu ako úplne iného inštitútu ako zriadenie, či odňatie správy. Teda nie sú v nich určené základné pravidlá, ktoré by stanovili, aké právne úkony môže v mene obce urobiť sám starosta a aké úkony podliehajú schváleniu obecným zastupiteľstvom v naznačenom smere, pričom s prihliadnutím na povahu nájomnej zmluvy, uzavretej po splnení odkladacej podmienky - technickom zhodnotení majetku obce nájomcom v sume cez 23.000,- eur išlo o dôležitý úkon, týkajúci sa majetku obce v podobe povinnosti vrátiť ich investorovi. Preto bolo nepochybne preukázané, že v súlade s ust. § 667 ods. 1 OZ sa obec priamo v nájomnej zmluve a následne aj v jej prílohe č. 1 a jej dodatkoch zaviazala k zaplateniu formou započítania - umorovaním dohodnutého nájomného vo výške 50 % až do ich úplného splatenia. Citujúc ust. § 34 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie uviedol, že

v prípade absencie zásad hospodárenia s majetkom obce, ktoré by upravovali aj okolnosti súvisiace s prejednávanou vecou, preto zásadne platí právny predpis. V tejto súvislosti práve ustanovenie § 11 ods. 4 písm. a) zákona č. 369/1990 Zb., o obecnom zriadení pojednáva o tom, že obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä jemu vyhradené: schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa jej majetku. Dospel k záveru, že za takýto najdôležitejší úkon je potrebné považovať aj výpoveď nájomnej zmluvy, uzavretej dňa 19.10.2011, z ktorej zo strany obce by vznikol záväzok voči nájomcovi vo výške rozdielu medzi investovanou sumou 23.690,- eur a nájomným za obdobie od 20.1.2012 (bod 5.5. nájomnej zmluvy) do 10.5.2016. Súd vypočítal, že za túto dobu 53 mesiacov pri výške nájmu 315,00 eur ide o sumu 16.695,- eur. Pri amortizácii 50 % nájomného sa na investície započítala suma 8.347,50 eura, takže obci ku dňu podania výpovede z nájmu trval záväzok vo výške 15.342,50 eura (23.690,- mínus 8 347,50). Vzhľadom na rozpočet obce, teda nejde o zanedbateľnú cenu. V súvislosti s ust. § 9 ods. 1 písm. a/ zák. č. 138/1991 Zb., poukázal súd prvej inštancie aj na zaužívanú judikatúru, v zmysle ktorej majetkovoprávne úkony, o ktorých prislúcha rozhodovať obecnému zastupiteľstvu, sú pre obec záväzné len v prípade predchádzajúceho kladného rozhodnutia tohto zastupiteľstva. Bez takéhoto rozhodnutia starosta obce nemôže v uvedených prípadoch urobiť platný právny úkon za obec.

6. Nakoľko výpoveď z nájmu titulom zmluvy o nájme č. 1/2011 zo dňa 19.10.2011 bola daná žalobkyni jedine starostom obce bez predchádzajúceho platného rozhodnutia obecného zastupiteľstva, chýba prejav vôle obce, a preto je absolútne neplatná. Z uvedeného dôvodu sa súd prvej inštancie hlbšie analyticky nezaoberal všetkými atribútmi, predstretými stranami sporu, keďže na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd pri tomto type sporov (§ 137 písm. b), c) a d) CSP) prihliada ex offio a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

7. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/60/2018-234 z 19. decembra 2019 potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice - okolie č. k. 17Cb/46/2016-180 zo dňa 15. mája 2018 ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1,2 CSP).

8. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu vrátane preskúmania napadnutého rozsudku dospel k záveru, že žalovanou uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Mal za to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 CSP, na základe týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov a tieto aj správne vyložil, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a k odvolacím dôvodom žalovanej uviedol, že súd prvej inštancie sa dôsledne vypořiadal s námietkami účastníkov v priebehu konania a v podstate tie isté námietky boli uvedené aj v odvolaní.

9. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

10. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, podľa dovolateľky súd porušil zásadu, resp. princíp formálnej pravdy, nakoľko žalobkyňa ani v žalobe, ani v jednom zo svojich prednesov a návrhov, resp. vyjadrení nepoukázala a nežiadala vykonať dokazovanie smerom schválenia, resp. neschválenia výpovede obecným zastupiteľstvom obce Košická Polianka. Napriek tomu súd sám z vlastnej iniciatívy

smeroval dokazovanie aj touto cestou a sám si vyžiadal zápisnice zo zasadnutia obecného zastupiteľstva ohľadne schválenia výpovede zo strany žalovaného žalobkyni. Poukázal na to, že v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie, konkrétne v bode 28 a 29 súd konštatoval, že došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy dňa 26.10.2011, pričom k uzatvoreniu kúpnej zmluvy v danom prípade nikdy nedošlo a rovnako poukázal na zverejnenie alebo nezverejnenie kúpnej zmluvy, faktúry. Namieta, že súd sa nezaoberal tým, že ak samotná nájomná zmluva nebola nikdy schválená obecným zastupiteľstvom, ako mohol zároveň podmieniť platnosť danej výpovede schválením obecného zastupiteľstva. Ďalej namieta svojvôľu konajúceho súdu, rozpor v hodnotení postupe, aplikácií a výklade práva, nesprávny právny záver, nesprávne vyhodnotenie skutkových zistení z vykonaného dokazovania a nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko sa nevysporiadal so všetkými jeho argumentmi a námietkami.

11. Ďalej podľa dovolateľky sa súd nevysporiadal s jej námietkou ohľadne zverejnenia kúpnej zmluvy, faktúry, dohody o započítaní, čím podľa neho došlo k porušeniu § 47a Občianskeho zákonníka a zákona o slobodnom prístupe k informáciám z dôvodu nezverejnenia na stránke obce kúpnej zmluvy, faktúry. Vyjadrila, že keďže kúpna zmluva nebola nikdy zverejnená, nemohli nastať jej účinky, a teda platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. Uviedla, že nikdy nebola zo strany žalovanej vystavená faktúra pre obec, nikdy nebola doručená obci ako kupujúcemu/objednávateľovi a nikdy nebola prijatá do účtovníctva. V danej súvislosti poukázala na znenie § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. Ďalej bolo tvrdené, že zmluvní partneri samosprávy môžu konať tiež, ak zverejnenie zmluvy povinnou osobou mešká. Ak nie je povinnou osobou zmluva zverejnená do siedmich dní odo dňa uzatvorenia, môže podať aj druhá zmluvná strana, napríklad dodávateľ nejakej služby pre obec, návrh na zverejnenie zmluvy v Obchodnom vestníku. Dovolateľka následne nastolila otázku znenia, že prečo by boli zverejnené Zmluva o budúcej nájomnej zmluve cez stránku obce Košická Polianka, tiež samotná nájomná zmluva, dodatok č. 1 a dodatok č.2.

12. Podľa dovolateľky súd nezohľadnil špecifické postavenie obce v podnikateľských, teda v obchodných vzťahoch, kde obec ako základná samosprávna jednotka má špecifické postavenie a odlišný režim od „bežných“ fyzických osôb podnikateľov a právnických osôb. Dovolateľka poukázala na záver Ústavného súdu, ktorý uviedol, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. b) a c) zákona o majetku obcí treba vykladať zužujúco, pokiaľ ide o oprávnenie starostu obce uskutočňovať právne úkony vo veciach hnutelného majetku obce alebo jej majetkových práv v prípade, ak toto nakladanie nie je obmedzené zákonom alebo samotnou obcou prostredníctvom záväzného aktu obecného zastupiteľstva. V tomto kontexte je zároveň potrebné pristúpiť k extenzívnemu výkladu ustanovenia § 11 ods. 4 písm. a) zákona o obecnom zriadení, ktoré priznáva obecnému zastupiteľstvu právo schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa majetku obce. Extenzívny výklad spočíva v tom, že skutočnosť neschválenia zásad hospodárenia a nakladania s majetkom obce obecným zastupiteľstvom, neodníma tomuto orgánu obecnej samosprávy právo záväzne sa vyjadrovať k najdôležitejším úkonom týkajúcim sa majetku obce (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 389/08 z 1. apríla 2009). Podľa dovolateľky z daného vyplýva, že obecné zastupiteľstvo malo schváliť uzatvorenie samotnej nájomnej zmluvy, pričom k uvedenému však nikdy nedošlo. Nájomná zmluva, ani jej príloha č. 1 a ani dodatky neboli predložené na rokovanie a schválenie obecného zastupiteľstva a v tak závažnej veci, ako je investícia do obecného majetku vo výške 19.742,- eura bez DPH a 23.690,40 eura s DPH tomu tak malo byť.

13. Ďalej podľa dovolateľky konajúci súd neakceptoval jej stanovisko ohľadne právnych predpisov a pravidiel pre hospodárenie obce týkajúcich sa schvaľovania, resp. neschvaľovania zmlúv, dohôd, výpovedí a pod. obecným zastupiteľstvom, resp. samotným starostom. Upozornila na to, že je potrebné rozlišovať prenechanie majetku do správy a do nájmu. Poukázala na § 10 ods. 6 Zásad hospodárenia s majetkom obce Košická Polianka - VZN 1/2012. V ostatnom poukázala na postoje hlavného kontrolóra nezávislej audítorky.

14. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP, dovolateľka daný dovolací dôvod bližšie nešpecifikovala.

15. K dovolaniu žalovanej zaslala žalobkyňa písomné vyjadrenie, v ktorom označila argumentáciu žalovanej v súvislosti s kúpnu zmluvou za irelevantnú, nakoľko súdny spor sa týka nájomnej zmluvy a jej vypovedaním zo strany žalovanej. Ďalej má za to, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, vydal zákonný a spravodlivý rozsudok, ktorý dostatočne odôvodnil. Podľa nej žalovaná zavádzajúco interpretuje odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Navrhla dovolaciemu súdu podané dovolanie odmietnuť ako neprípustné a uložiť žalovanej nahradiť žalobkyni trovy dovolacieho konania.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas žalovaná, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že dovolaniu žalovanej je potrebné vyhovieť.

17. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

18. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa § 421 ods.1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

21. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

22. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

23. Žalovaná uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K naplneniu tejto vady podľa dovolateľky došlo (okrem iného) postupom prvostupňového súdu, ktorý porušil zásadu, resp. princíp formálnej pravdy, nakoľko žalobkyňa v žalobe, ani v jednom zo svojich prednesov a návrhov, resp. vyjadrení nepoukázala a nežiadala vykonať dokazovanie smerom schválenia, resp. neschválenia výpovede obecným zastupiteľstvom obce Košická Polianka, a taktiež namieta svojvôľu konajúceho súdu, rozpor v hodnotení postupe, aplikácií a výklade práva, nesprávny právny záver, nesprávne vyhodnotenie skutkových zistení z vykonaného dokazovania a nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko sa nevysporiadal so všetkými jeho argumentmi a námietkami, najmä, že ak

samotná nájomná zmluva nebola nikdy schválená obecným zastupiteľstvom, ako mohol zároveň podmieniť platnosť danej výpovede schválením obecného zastupiteľstva.

24. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd konštatuje, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

25. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietal, že odvolací súd a/ svoje rozhodnutie nepresvedčivo a arbitrárne odôvodnil, b/ nesprávne hodnotenie zisteného skutkového stavu a c/ nesprávne právne posúdenie.

26. Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolnostiach bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť.

27. Pokiaľ žalovaná v dovolaní namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd pripomína, že dovolací súd vo svojich rozhodnutiach vydaných po 1. júli 2016 odkazoval aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015 pod č. R 2/2016 podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť“ rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd v tomto smere poukazuje na názor ústavného súdu vyslovený v uznesení sp. zn. I. ÚS 44/2021 z 26. januára 2021, vo vzťahu k aplikabilite stanoviska R 2/2016 po 1. júli 2016, v zmysle ktorého: „z ústavnoprávneho hľadiska, ako aj z hľadiska relevantnej judikatúry EŠLP ťažko bez ďalšieho prijať názor najvyššieho súdu vyslovený v jeho stanovisku R 2/2016, pretože k podstatnej zmene v právnej úprave prípustnosti dovolania po 1. júli 2016 nesporné došlo, pričom nemožno odhliadnuť od skutočnosti, že rovnakú, ale ani obdobnú úpravu, ktorá bola obsiahnutá v § 241 ods. 2 písm. b/ OSP (tzv. iná vada), Civilný sporový poriadok vo vzťahu k dovolaniu, resp. jeho odôvodneniu už výslovne ani neobsahuje. Aktuálnosť stanoviska po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania je preto potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý proces do textu zákona sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil.“ K tomu pozri tiež rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 120/2020.

28. Dovolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13.11.2018,

uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 47/2018, ktorého právna veta znie: „Odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku“. V bode 35 odôvodnenia predmetného nálezu ÚS SR konštatoval, že „absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama o sebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, i práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“):“.

29. S poukazom na vyššie uvedené (body 24.-28.) dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vykazuje znaky nepreskúmateľnosti rozhodnutia, nakoľko neobsahuje zásadné vysvetlenie - zdôvodnenie k niektorým podstatným námietkam žalobkyne uvedeným v odvolaní, a navyše neobsahuje ani žiadne vysvetlenie k splneniu predpokladov procesnej prípustnosti žaloby v oboch žalobou uplatnených určovacích petitoch (určenie neplatnosti výpovede a určenie, že nájomný vzťah trvá) v zmysle podmienok vyžadujúcich ustanovením § 137 písm. c) a d) CSP.

30. Dovolací súd poukazuje na ust. § 387 ods. 3 CSP, podľa ktorého odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie (táto povinnosť však neznamená povinnosť súdu stotožniť sa so stanoviskom strany alebo jej právnymi názormi, je však potrebné so stanoviskami strán sporu prednesenými ku skutočnostiam, ktoré sú pre rozhodnutie sporu podstatné, argumentačne sa vysporiadať). Odvolací súd sa musí taktiež v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami a námietkami uvedenými v odvolaní.

31. V danom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje presvedčivú odpoveď k relevantnej námietke žalovanej o nedodržaní rovnosti strán v tomto konaní (najmä z pohľadu vykonávania dôkazov v prospech tvrdení jednej i druhej strany), neobsahuje dostatočné vysvetlenie prečo akceptoval postup súdu prvej inštancie, ktorý niektoré stranami sporu navrhnuté dôkazy nevykonal a naopak, že vykonal dôkazy, ktoré žiadna strana nenavrhol (napr. dokazovanie k schvaľovaniu namietanej výpovede z nájmu obecným zastupiteľstvom) a nedal tak odpoveď ani k námietke žalovanej o porušení zásady formálnej pravdy (odchýlenia sa od ust. § 185 CSP). Súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhované dôkazy, avšak vo svojom rozhodnutí musí odôvodniť, ktoré dôkazy vykonal, a ktoré nie a prečo ich vykonanie nepovažoval za potrebné alebo prečo ich vykonať nemohol. Taktiež odvolací súd nereagoval vôbec na námietku žalovanej, že ak súd vykonal stranami sporu nenavrholé dokazovanie k neplatnosti výpovede z titulu jej neschválenia obecným zastupiteľstvom, prečo sa nezaoberal taktiež ex offio platnosťou samotnej nájomnej zmluvy z titulu, že ani táto zmluva nebola schvaľovaná obecným zastupiteľstvom (žalovaná tvrdila, že ak na platné uzavretie nájomnej zmluvy nebolo potrebné schválenie obecným zastupiteľstvom, nebolo potrebné schválenie obecným zastupiteľstvom ani výpovede z tejto nájomnej zmluvy). K odvolacej námietke neúplnosti zistenia skutkového stavu odvolací súd reagoval v bode 41. odôvodnenia svojho rozsudku len všeobecne, bez konkrétnych záverov v ďalšom texte odôvodnenia, týkajúcich sa konkrétnych námietok žalovanej vznesených v odvolaní. Aj k ostatným odvolacím námietkam odvolací súd reagoval v bodoch 40., 42.,43., len všeobecne a v bode 44.odôvodnenia rozsudku odvolací súd len stručne skonštatoval ich nedôvodnosť a plnú stotožnosť s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie so záverom, že žalovaná v odvolaní v podstate len zopakovala námietky uvedené pred súdom prvej inštancie a ten sa s nimi vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Odpovede však na uvedené námietky nie sú obsiahnuté v dôvodoch rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto táto konštatácia odvolacieho súdu neobstojí. Odvolací súd aj v tzv. skrátenom rozhodnutí (kde sa stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie) musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia môže doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Odvolací súd síce v bode 45. po vyslovení, že sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza (po tom ako v predchádzajúcich

bodoch len všeobecne vysvetľoval, čo sa rozumie pod jednotlivými žalovanou uplatnenými odvolacími dôvodmi), že „na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalovanej uvádza :“, pričom v nasledujúcom bode 46. opätovne len konštatuje, že „súd prvej inštancie sa dôsledne vypořiadal s námietkami účastníkov v priebehu konania a v podstate tie isté námietky boli uvedené aj v odvolaní.“ a v ďalšom texte odôvodnenia sa už doplnením dôvodov a ani odvolacím dôvodom nevenuje. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd de facto ku konštatovanej správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nedoplnil na zdôraznenie správnosti žiadne dôvody a rovnako neuviedol, žiadne konkrétne dôvody k odvolacím námietkam žalovanej vytykajúcich nesprávne právne posúdenie veci, nevykonanie navrhnutých dôkazov, nesprávne skutkové zistenia a vady konania.

32. Z obsahu spisu vyplýva, že v tomto spore sa jedná o určovaciu žalobu, na základe ktorej sa žalobca domáhal určenia, že výpoveď zmluvy o nájme nebytových priestorov č. 1/2011, ktorú strany sporu uzatvorili dňa 19.10.2011 v Košickej Polianke, zo dňa 10.05. 2015 je neplatná, a že nájomný vzťah na základe nájomnej zmluvy č. 1/2011 trvá naďalej.

33. Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o: a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

34. Práva úprava určovacích žalôb je obsiahnutá v ustanovení § 137 CSP, ktoré obsahuje demonštratívny výpočet druhov žalôb, pričom doterajšiu právnu úpravu pomerne výrazne modifikovalo. Určovacie žaloby sú subsumované pod písm. c/ a d/ CSP. Rozlišujú sa klasické určovacie žaloby na určenie, či tu právo je alebo nie je (napr. vlastnícke právo, užívacie právo a pod.). Pri tomto type žaloby je procesnou podmienkou jej prípustnosti preukázanie naliehavého právneho záujmu, ktorého obsah a význam je v súdnej praxi pomerne ustálený (napr. tento naliehavý právny záujem je daný vždy, ak ide o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, pretože určovací rozsudok je v danom prípade spôsobilou verejnou listinou na zmenu zápisu v katastri nehnuteľností, a teda na zosúladenie skutočného právneho stavu so zapísaným stavom). CSP zároveň výslovne upravuje, že naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu (napr. dedičský spor podľa § 194 CMP; § 16c ods. 2 zákona č. 543/2007 Z.z., o pôsobnosti orgánov štátnej správy pri poskytovaní podpory v pôdohospodárstve a rozvoji vidieka - žaloba o určenie užívacieho práva k pôde z dôvodu spornosti užívacieho práva medzi viacerými žiadateľmi o podporu, bez ktorej nemožno obnoviť konanie o priznaní podpory). Ďalej podľa § 137 písm. d/ CSP sa rozoznávajú špeciálne určovacie žaloby. Jedná sa o žalobu na určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z právneho predpisu (napr. neplatnosť dobrovoľnej dražby, neplatnosť skončenia pracovného pomeru, neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, žaloba o určenie doby plnenia podľa § 564 OZ a pod.).

35. Nakoľko v danom prípade ide o určovaciu žalobu, pozornosti dovolacieho súdu neušla ani tá skutočnosť, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd sa vo svojich rozhodnutiach vôbec nezaoberali splnením predpokladov určovacej žaloby uvedených v § 137 písm. c/ alebo písm. d/ CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení len stroho konštatoval, že sa nezaoberal všetkými atribútmi, predstretými stranami sporu, keďže na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd pri tomto type sporov (§ 137 písm. b), c) a d) CSP) prihliada ex offio a rozhodol tak ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.? Dovolací súd má za to, že pokiaľ ide o určovaciu žalobu, primárnou povinnosťou všeobecných súdov je, aby sa pri rozhodovaní o určovacej žalobe vysporiadali najprv s otázkou (ne) existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu alebo, či požadované určenie vyplýva z osobitného predpisu alebo pri iných žalobách na určenie, ktoré nie sú v demoštratívnom výpočte žalôb v § 137 CSP uvedené, či požadovaný petit vyplýva z hmotného práva. O vecnej opodstatnenosti žaloby môžu rozhodovať až po ustálení splnenia podmienok procesnej prípustnosti žaloby. Vzhľadom na to, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie podľa § 137 písm. c/ CSP posúdiť, či v danom prípade existuje naliehavý právny záujem (ak nevyplýva priamo z osobitného právneho predpisu, musí ho žalobca preukázať) na určenie ne/existencie práva (určenie trvania existencie nájomného práva) alebo pri žalobe o určenie právnej skutočnosti podľa

§ 137 písm. d/ CSP (určenie neplatnosti výpovede od nájomnej zmluvy), či to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil odvolací súd, ako ani z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, že by sa sudy zaoberali skúmaním splnenia podmienok procesnej prípustnosti predmetnej určovacej žaloby. Naliehavý právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti žaloby § 137 písm. c/ CSP, spočíva v tom, že žalobca v právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie sporu a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (ide najmä o prípady, v ktorých sa určením, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, vytvorí pevný základ pre právne vzťahy účastníkom sporu a predíde sa žalobe na plnenie). Naliehavý právny záujem žalobcu o požadované určenie treba skúmať predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním žaloby a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. Naliehavosť znamená takú intenzitu, že bude pre žalobcu podstatným spôsobom určenie užitočné pre odstránenie neistoty v jeho práve alebo v ohrození jeho práva. V prípade, že sa jedná o určenie právnej skutočnosti (napr. určenie neplatnosti výpovede z nájmu nebytového priestoru) podľa § 137 písm. d/ CSP, nie je možné žiadať určenie neplatnosti právneho úkonu, ak to nevyplýva z osobitného predpisu. V danom prípade sa všeobecné sudy nezaoberali overením, či právny záujem na požadovanom určení vyplýva z dôkazov a zodpovedá realite, prípadne sa nevysporiadali s tým, či žaloba na určenie vyplýva z osobitného právneho predpisu.

36. Ako už bolo uvedené povinnosťou súdu je skúmať existenciu naliehavého právneho záujmu z úradnej povinnosti ako splnenie podmienky prípustnosti určovacej žaloby. Podľa CSP súdny proces podlieha prejednávaniu princípu, ktorý takmer vylučuje, aby súd vykonával dokazovanie bez návrhu strán sporu a vychádzal zo skutočností, ktoré strany netvrdili. Súd preto nevykonáva pozitívne skúmanie naliehavého právneho záujmu ex offio, keďže jeho preukázanie je vecou žalobcu a je jeho povinnosťou navrhnuť k nemu aj dôkazy. Súd, ale musí mať možnosť negatívneho skúmania ex offio, teda overiť, či právny záujem, ktorý vyplýva z dôkazov navrhnutých žalobcom, zodpovedá aj realite. Za účelom zabezpečenia podkladov, nevyhnutných pre tento postup, ukladá zákon žalobcovi povinnosť uviesť vždy už v žalobe rozhodujúce skutočnosti. Žalobca musí uviesť i skutkové tvrdenie k naliehavosti právneho záujmu na požadovanom určení - ak nevyplýva z osobitného predpisu. V danom prípade splnenie podmienok prípustnosti určovacej žaloby nebolo žalobcom v žalobe ani len tvrdené a sudy sa touto otázkou v priebehu konania vôbec nezaoberali. Nezaoberali sa ani otázkou, či žalobný návrh znejúci na určenie právnej skutočnosti vyplýva z osobitného predpisu.

37. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na právny názor vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky, podľa ktorého ak súd postupoval vecne ohľadne určovacej žaloby bez toho, aby dospel k záveru, že predmetná žaloba spĺňa predpoklad podľa § 80 písm. c O.s.p. (teraz § 137 písm. c/ alebo písm. d/ CSP), porušuje tým základné právo na súdnu ochranu ďalšieho účastníka konania [spravidla žalovaného (II. ÚS 382/2010)].

38. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „,Dohovor“), ktoré je implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „,Ústava“). Odôvodnenie je tou časťou rozhodnutia, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu.

39. Aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „,ústavného súdu“) platí, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení

koherentný, t. j. rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

40. Dovolací súd dal za pravdu dovolateľke a konštatuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu odvolacieho súdu, nakoľko sa nevysporiadal so všetkými jej relevantnými argumentmi a námietkami (uvedené najmä v bode 29 a 30 tohto rozhodnutia dovolacieho súdu) a z odôvodnenia rozsudku nie je vôbec zrejmé, či sa súdy pred vecným zaobraním sa určovacou žalobou, zaoberali splnením predpokladov pre procesnú prípustnosť tejto určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) alebo d) CSP.

41. Ostatnými dovolacími námietkami týkajúcimi sa (ne) správnosti právneho posúdenia veci pri aplikácii právnych predpisov a pravidiel pre hospodárenie obce v časti schvaľovania, resp. neschvaľovania zmlúv, dohôd, výpovedí a pod. obecným zastupiteľstvom, resp. samotným starostom, ako aj k námietke spočívajúcej v nedostatočnom zohľadnení špecifického postavenia obce v obchodných vzťahoch, dovolací súd stanovisko nemôže zaujať, a to pre zistenú vadu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Či súdy uvedené právne predpisy a pravidlá správne vyložili a aplikovali je otázka (ne)správnosti právneho posúdenia veci, ktorá môže byť predmetom prieskumu dovolacím súdom podľa § 421 a nasl. CSP.

42. So zreteľom na vyššie uvedené súd prvej inštancie a ani odvolací súd v odôvodnení jeho rozhodnutia nenaplnili požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie ich rozhodnutí nemožno považovať za uspokojujúce. Keďže odvolací súd náležitým spôsobom svoje rozhodnutie neodôvodnil tak, aby dalo odpoveď na všetky podstatné (skutkové a právne) otázky súvisiace s predmetom rozhodovaného sporu, je potrebné ho z uvedených dôvodov považovať (v okolnostiach rozhodovaného sporu) za nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovanej ako strany sporu na spravodlivý proces a konanie tak bolo zaťažené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP. Postupom odvolacieho súdu teda došlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, 2 a § 450 CSP), v ktorom sa vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

43. Vzhľadom na zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (ktoré zakladá prípustnosť a aj dôvodnosť dovolania), dovolací súd sa nezaoberal prípustnosťou dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. Naviac žalovaná tento dovolací dôvod bližšie nešpecifikovala (avšak aj pri bližšej špecifikácii, by zistená vada zmätočnosti bránila preskúmaniu právneho posúdenia veci dovolacím súdom).

44. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.